

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s rekursním soudem v tom, že exekuční návrh odporuje knihovnímu stavu a že jest v rozporu i s exekučním titulem. Okolnost, že výměnek vázne na celých nemovitostech, nepřekáží tomu, by právo, žádati místo naturálního plnění jeho peněžité relutum, nebylo vloženo jen na polovinu nemovitosti, náležející povinné straně. Otázkou, že žádanému vkladu jest na překážku, že výměnek, již zapsaný, vázne na celé nemovitosti, nemůže se soud exekuční, pokud se týče knihovní vůbec zabývat, ana otázka přípustnosti vkladu jest mezi stranami rozhodnuta již právoplatným rozsudkem. Ani různé knihovní pořadí výměnku naturálního a práva na peněžní relutum nebrání žádanému vkladu. Okolnost tato může míti praktický význam, kdyby skutečná cena naturálních dávek byla menší než smluvené relutum; tu pak není pochyby, že v pořadí původního výměnku mohla by se na smluvené relutum dostat jen část rovnající se skutečné ceně naturálních dávek a se zbytkem reluta by oprávněný přišel na řadu teprve v pořadí vkladu práva žádati peněžní relutum. Na pořadí ostatních knihovních účastníků žádaný vklad nic změnit nemůže, žádaný vklad může míti jen pořadí podle § 103 knih. zákona, an v jiném pořadí není povolen; slova návrhu »při výměnku naturálního zaopatření« neznamenaají, že pořadí výměnku naturálního bylo propůjčeno i právu na peněžité relutum, nýbrž jsou jen — ovšem zbytečným — poukazem k tomu, kterého výměnku se relutum týká.

Čís. 11491.

Žaloba domáhající se výroku o nepřipustnosti exekuce proto, že v nálezech o pokutách, na jejich základě byla eraru povolena exekuce, byla doba splatnosti pokut ustanovena až ke dni, kdy nabudou právní moci, což se prý dosud nestalo, jest žalobou podle § 36 čís. 1 ex. ř., patřící na pořad práva.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R I 91/32.)

Na základě výkazu nedoplatků byla povolena československému státu proti žalobkyni exekuce. V žalobě o nepřipustnost exekuce tvrdila žalobkyně, že pohledávka strany žalované není po právu, poněvadž je vedena exekuce pro pokuty předepsané žalobkyni, ačkoliv nálezy berní správy nenabýly dosud právní moci, a že proto jest exekuce ve smyslu § 36 ex. ř. nepřipustná. K námitce nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. D ů v o d y: Exekučními spisy jest zjištěno, že výkazy nedoplatků, podle kterých byla napadená exekuce provedena, byly opatřeny doložkou vykonatelnosti, dále že žalobkyně tytéž námitky uplatňovala rekusem proti povolujícímu usnesení a že byly právoplatně zamítnuty. Žalobkyně žalobu, o niž tu jde, označuje jako žalobu podle § 36 čís. 3 ex. ř., ve skutečnosti však jde o žalobu

podle § 35 ex. ř., pro kterou jest v souzeném případě pořad práva vyloučen. Žalobkyně uplatňuje, že prý pohledávka Československého státu (finanční správy) — pokuty pro nepodání přiznání k dani činžovní KČ 7.600 — není po právu proto, že platební rozkazy nejsou dosud právoplatnými, poněvadž proti nim byly podány stížnosti. Jde o námitku, spočívající ve skutečnostech nárok zrušujících ve smyslu § 35 ex. ř. Přezkoumávati správnost doložky vykonatelnosti nepatří soudu, nýbrž jen příslušnému úřadu správnímu, a soud jest doložkou vykonatelnosti vázán. Ani tvrzená okolnost, že výkazy nedoplatků nejsou právoplatné, nespadá pod § 36 čís. 3 ex. ř., neboť toto ustanovení předpokládá, že vymáhající věřitel musí mít v ruce právoplatný exekuční titul, by se vůbec mohl zříci zahájení exekuce ve lhůtě zatím ještě neprošlé. Žalobkyně však nic takového netvrdí, nýbrž popírá jsoucnost pohledávky. Námitky podle § 36 ex. ř. mohou býti žalobou vzneseny jen tehdy, nemohou-li býti provedeny rekurssem proti povolení exekuce. Vzhledem k tomuto právnímu posouzení věci má soud za to, že nárok žalobní nelze uplatnit pořadem práva. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Stěžovatelka výslovně označuje svou žalobu proti povolené exekuci jako žalobu podle § 36 ex. ř. a opírá ji o tvrzenou okolnost, že nálezy, na jichž základě byla exekuce povolena, nevešly v právní moc, poněvadž proti nim podala v čas stížnosti, a že v nálezech těch jest uloženo zaplatiti předepsanou pokutu, jakmile nález nabude právní moci, a že tedy ještě neuplynula doba splatnosti v nálezech stanovená, jich vejítí v právní moc, a že vymáhající strana takto se sama zřekla vedení exekuce před právní mocí nálezů. V žalobě se sice také praví, že vymáhaný nárok dosud nepozůstává, ale neříká se, že nárok zanikl skutečnostmi nastalými po vzniku exekučních titulů, po případě, že nějakými takovými skutečnostmi jest staven; vytýká se jen jako nesprávné, že byla exekuce povolena, nikoli však, že předepsaná pokuta byla zrušena, prominuta nebo podobně. Z obsahu žaloby i z jejího označení jako žaloby podle § 36 ex. ř. tedy vyplývá, že jde o žalobu proti povolení exekuce, že žalobce chce mítí rozhodnutí podle § 36 ex. ř. Pro takové žaloby jest výlučně příslušným soud, třebaže vymáhaný nárok jest povahy veřejnoprávní, a první soud neměl příčiny, by žalobu považoval za námitky proti nároku podle § 35 ex. ř. Pokud by žaloba nebyla věcně odůvodněna, pokud by nebyly splněny podmínky pro žalobu podle § 36 ex. ř., musela by ovšem býti zamítnuta, nikoliv však odmítnuta pro nepřipustnost pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

K vývodům dovolacího rekursu se především připomíná, že dosavadní jednání bylo omezeno na námitku nepřipustnosti pořadu práva a že se proto nelze v tomto období řízení obíratí otázkou, jaký význam mají okolnosti, že výkazy nedoplatků byly opatřeny doložkou vykonatelnosti a že nebylo vyhověno rekursu povinné proti povolení exekuce.

Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva jest se omeziti na řešení otázky, jaké povahy jest žaloba, o kterou tu jde. Pro posouzení této povahy nezáleží na tom, jak žalobkyně svou žalobu označila, nýbrž rozhodnými jsou skutkové okolnosti, na nichž žalobkyně svůj žalobní nárok zakládá. Z obsahu žaloby zřejmě plyne, že se žalobkyně domáhá výroku o nepřípustnosti exekuce v podstatě proto, že v nálezech o pokutách, na jichž základě byla exekuce povolena, byla doba splatnosti pokut ustanovena až ke dni, kdy nabudou právní moci, což prý se dosud nestalo, ježto žalobkyně proti nim podala včas stížnosti, které nebyly dosud vyřízeny. Podle toho nevznesla žalobkyně námitky spočívající na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících ve smyslu § 35 ex. ř., nýbrž jde tu o námitky proti povolení exekuce, v nichž povinná popírá, že nastaly skutečnosti rozhodné pro dospělost nebo pro vykonatelnost nároku (§ 7 druhý odstavec ex. ř.), a jest tuto žalobu posuzovati jako žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř. Rekursní soud správně rozhodl, že taková žaloba patří na pořad práva (viz rozhodnutí čís. 738 sb. n. s.), a dovolacímu rekursu nelze vyhověti.

Čís. 11492.

Dostávala-li osoba, jíž přísluší nárok na výživu, od povinného zatímní výživu prozatímním opatřením, není závady, by nebyl povolen (vzhledem k oposiční žalobě) odklad exekuce k vydobytí výživného přiznaného jí konečně v poněkud vyšší částce za tutéž dobu.

Není tu oprávněn ani návrh vymáhajícího věřitele, by odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty dlužníkem.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R I 134/32.)

Ve sporu manželky s manželem o výživné platil manžel manželce na základě prozatímního opatření výživné měsíčních 250 Kč za dobu od 23. února 1926 do 18. listopadu 1928. Ve sporu bylo konečně přiznáno manželce výživné měsíčních 280 Kč za řečenou dobu. Proti exekuci k vydobytí tohoto výživného vznesl manžel oposiční žalobu a navrhl odklad exekuce až do skončení oposičního sporu. Soud prvního stupně zamítl návrh na povolení odkladu exekuce, rekursní soud odklad povolil. Důvody: Napadené usnesení odůvodňuje své zamítavé stanovisko tím, že odkladem exekuce byl by zrušen účel a právní účinek rozsudku, který ukládá povinné straně vyživování vymáhající strany a kterýžto účel jest vyšší, než majetkový zájem povinné strany a opírá tento svůj názor o zásady uvedené v rozhodnutí sbírky nejvyššího soudu čís. 10.073. Toto rozhodnutí nepřiléhá však plně na souzený případ, neboť jeho předpoklady byly jiné. Tam šlo o vymáhání výživného a splnění vyživovací povinnosti za trvání platného manželství stran, kdežto v souzeném případě jde o manželství pravoplatně rozloučené z viny obou stran, čímž další vyživovací nárok, mimo vymáhaný nárok za dobu minulou, zanikl. Nelze tedy dovozovati, že by odkladem